

L'OPINIÓ

Els que somiaven una altra dictadura, hauran de cercar ara un altre general

ANY V. NUM. 212 BARCELONA, DISSABTE, 6 DE FEBRER DE 1932

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol. Telèfon 24647

IMPREMTA: Sardenya, 202. — Telèfon, 55758

LA SUPREMÀCIA DEL PODER CIVIL

Interessa als que sentin veritablement el liberalisme i la democràcia, als que estimin aquesta República i a la vulguin veure — sense feixismes de cap color — caminant amb passa cada vegada més ferma, que segueixi per molt de temps al cap del Govern el senyor Manuel Azaña.

Quan, en plena Dictadura, els diaris anaven dient la nova de la mort d'ex-diputats, ex-senadors i ex-ministres, de tant en tant s'anava fent recompte. — Amb aquest — deien, — els morts ja són 60; amb aquest, ja són 72; amb aquest, ja són 85.

I algun diari d'aquests que feien números comentava: — El país s'està quedant sense homes entrenats en la política, i el panorama que es presenta és una mica inquietant perquè, com que no hi ha eleccions, ni Parlament, no hi ha possibilitats d'aparició d'homes nous, i, per tant, tampoc no hi ha possibilitats d'entrenament. — Es donava per descomptat que els sense escrúpols que s'avenien a fer de ninot a l'Assemblea Nacional de Primo de Rivera, i als Ajuntaments i Diputacions governatives, eren homes que quedaven desqualificats per a tornar a actuar després, quan el país reprengués la seva llibertat d'eleger-se els homes que l'haguessin de governar.

Les eleccions del 12 d'abril varen posar en els càrrecs de responsabilitat administrativa i política dels Ajuntaments, homes nous. I al cap de dos dies la República era proclamada. Aquests homes, és evident que no tenien cap entrenament; però, llur voluntat de treballar per la ciutat respectiva, i entre tots per a la República acabada de néixer, els va empènyer, i avui es pot dir que si els uns han tardat més que els altres a comprometer-se amb la funció que tenien entre mans, tots estan, però, perfectament capacitats per a l'obra que el poble els encomana. Tot això de la incapacitat, la incoherència, la inexperiència i la ignorància, són cançons del cançoner de La Veü de Catalunya, perquè els homes nous no permeten, per exemple, que l'Ajuntament de Barcelona, en mans de l'Esquerra Republicana de Catalunya, sigui el que era abans en mans de la Lliga Regionalista.

En política general ha esdevingut el mateix: a les Corts Constituints hi han anat molts homes nous; i alguns els ha costat de situar-se en llur funció; d'altres, de temperament polític i de govern, s'hi adaptaren de seguida. D'altres, ni s'hi han sabut adaptar ni s'hi adaptaran, i el dia que aquestes Corts estiguin dissoltes, no se'n parlarà mai més, ni llur nom passarà a la Història.

Però d'entre el homes nous que la República ha descobert, homes que dos anys enrera eren gairebé ignorats de la massa, i que avui tenen el més alt valor per a un país que aspira a ésser ben governat, hi ha aquest home que es diu Manuel Azaña, que avui és President del Govern de la República.

No li hem de fer el panegíric, que en altres ocasions ja l'hem fet, i, altrament, està perdut en la memòria de tots. Només volem destacar ara aquest acte acomplert silenciosament, com esdevenia, però també amb inflexibilitat, des de les pàgines del Diari Oficial del Ministerio de la Guerra, separant de la Direcció general de la Guàrdia civil el general Sanjurjo, que unes setmanes enrera comprometia amb les seves declaracions el sentit de la República, i venia-se d'unes circumstàncies doloroses que havien produït un ferment d'agitació en el país.

Aquells quatre morts de Castilblanc i aquells onze morts d'Arnedo eren encara valents, i Sanjurjo excitava la passió incontrolada de la massa conservadora espanyola embrutida en la incultura. Nostaltres varem dir: — Aquest no és el moment oportú de treure Sanjurjo de la Direcció de la Guàrdia civil. Podria semblar que és una concessió a una de les parts. Però d'ací a unes setmanes, quan els esperits estiguin apaiçats, cal que Manuel Azaña elimini el general Sanjurjo. — I el general Sanjurjo ha estat eliminat.

Ja ha passat, i no pot tornar mai més, aquell temps en el qual els militars eren una casta a part. Els militars són uns ciutadans com els altres, amb la diferència que, com que estan al servei de l'Estat, han de limitar-se a complir llur deure i no poden opinar. Porten unes armes de les quals no en poden fer ús com semblés, sinó que n'han de fer ús com se'ls maní que en facin ús.

A més a més, com que en aquest país, a causa de la degeneració col·lectiva a què ha estat dut, en matèria de dignitat civil, encara hi ha un nucli important de ciutadans que no es donen vergonya d'admetre que llur felicitat residiria en què fossin governats per un militar, cal veuilar perquè aquests ciutadans malalts no trobin mai, l'element apte a llurs esperances malaltisses.

No recordem qui va dir-les, ara fa uns segles — però, certament, era un home intel·ligent, — aquestes paraules: — El general que dirigeix una batalla, un cop l'esta, ha d'ésser afusellat. Si l'ha perdut, com a càstig per haver-la perdut. Si l'ha guanyat, perquè no agafi fuans i no es vulgui erigir en dictador.

L'acudit és bo; en el segle XX, suprimida la pena de mort, no hi podem estar d'acord, però, proporcions guardades, el consell és bo, i si que hem d'estar d'acord amb què el militar que oblidí les seves obligacions estríctes, i les sobrepasí, se l'elimini. Un dia fou eliminat el general López Ochoa. Avui ho ha estat el general Sanjurjo.

Els republicans liberals i democràtics, hem de desitjar que governi el més apte per a dirigir el país, i aquest és Manuel Azaña, que fins ara ha demostrat ésser l'home de Govern més apte de la República, inflexible en l'ordre de la defensa de la supremàcia del poder civil.

La dissolució de la Companyia de Jesús

Els delegats d'Hisenda i els edificis incautats

Madrid. — El director general de Propietats ha anticipat aquesta tarda que la incautació dels col·legis i residències dels jesuïtes havia estat encomanada als delegats d'Hisenda, puix que es tracta d'edificis que han de passar a formar part dels béns de l'Estat, com a conseqüència del decret de dissolució.

Del col·legi de Chamartín — ha afeït el senyor Bujeda — se n'ha incautat el delegat d'Hisenda, acompanyat pel director de Seguretat i del director de l'Institut de Sant Isidre.

Demà s'incautaran de l'edifici d'Arenosa i de la residència del carrer de Zorrilla, i al dia següent de la d'Aranjuez, acabant amb això la incautació en el que es refereix a la província de Madrid.

No he tingut notícies de provincials — ha afeït el senyor Bujeda —

ABANS QUE MARXI ELI ELLS, QUE HAN FET? "BUENOS AIRES"

Per J. Aiguader i Miró

El vauzell "Buenos Aires" continua ancorat al nostre port esperant l'ordre de sortida. Vindrà aquesta ordre i el "Buenos Aires" s'emportarà alguns dels presos que hostatja? Cal que el Govern faci una bona tria abans de decidir-ho i punexi només els veritables autors de la malfeta. I diem això perquè tenim referències respecte d'alguns dels hostes del "Buenos Aires"; hi ha empresonats que no han tingut cap intervenció en el darrer moviment; n'hi ha d'altres, la intervenció dels quals fou d'oposar-se a la vaga precisament. No fóra just, per tant, que una mateixa penalitat plagés damnat de tots.

Tampoc no fóra assenyat. Perquè, encara que ens fem càrrec de la situació actual, la que ha creat, o la que tindria d'haver creat, l'arribament de la República en el que es refereix al problema obrerista. Els homes que formen el Govern actual de la República saben de sobres com tractava els obrers la Monarquia. Saben a bastament que per a l'associació obrera no existia garantia de cap mena; que constantment era perseguida; que els seus homes complien les etapes a la presó per dotzenes de vegades; que tota llei era bafada i escarnida; que una burocràcia i una milícia era en-sinistrada i afuada perquè donés el màxim de rendiment en el contrafer. L'aneixia sentimental que caracteritza les dretes, i que de fet les incapacita per al Govern perquè els anulla tot esperit de justícia sense el qual el desordre més anàrquic és la norma, havia produït en la governació de l'Estat espanyol els resultats més nefastos.

Resultats funestos precisament per a l'ordre públic i el respecte social que és el que es proposaven defensar i consolidar amb més energia. El procés era gairebé sempre el mateix: els militants obreristes eren perseguits amb motiu de qualsevol aldarull o d'una vaga a desgrat que fos pacífica moltes vegades. Com a primera mesura, es tancaven i es dissolien els Sindicats i les juntes eren empresonades, a més a més d'ésser-ho els homes que tenien una jerarquia preeminent dins del camp proletari. Però si el governador dissolia el Sindicat, els obrers no el dissolien i li donaven aleshores una actuació clandestina, mentre la seva direcció passava a mans de gent jove, inexperta i impulsiva que li marcava unes tàctiques extremes i que, com únic procediment, no creia més que en la convulsió intercorrent i periòdica.

Aquests procediments obligaven a l'exili o al retir a homes assenyats i experts que finalment es cansaven d'aquest malvire constant. La policia tenia el do de renovar constantment els directius sindicalistes i d'abocar-hi gent sense solvència i control, que trobaven en les maleses governatives fàcil argument per a les seves impetuositats. Convulsiva era la vida social i econòmica de la nostra terra com a conseqüència de la mala tasca governativa.

Tota aquesta actuació arbitrària havia acabat per crear un entrenament de clandestinitat en els nostres medis obrers. Educaven precisament grups de militants, joves gairebé tots, per a viure i moure's malgrat les males vicissituds. Les màximes mesures de combat es tenien preses; s'havia format, a més, amb gent predisposada, una mentalitat que podia viure fora de la llei adaptant-se a les possibilitats. En aquests moments de canvi de règim era natural que la preparació anterior volgués persistir; molta de la gent enrolada per a l'acció violenta no concebia altre mitjà de lluita, i alguns,

adherir, hi han acomodat el seu viure econòmic. Res no té d'estrany que pretenguessin aplicar les seves tècniques per poc que se l'hi donés motiu, o sense motiu.

La República, però, té de demostrar la seva inutilitat i manca d'eficàcia. En aquesta tasca l'acompanya la gran massa obrera, l'acompanya l'opinió i la confiança dels líders més destacats del sindicalisme català: el manifest dels trenta ho prova; les investides sense solta dels convulsius pot amb bon tacte desarmar-les i deixar-les sense arguments.

En la vaga del mes de setembre, els treballadors deixaren sola la F. A. I. fer el seu fet i només es disciplinaren a l'ordre d'atur. En la vaga passada ni això. Els fets de l'Alt Llobregat tenen més importància espectacular que no real; ni una venjança, ni un desori han realitzat els vaguistes durant les hores de dominació (compari's amb l'entrada dels carlins en qualsevol població durant les guerres civils); pocs trets ha calgut disparar per a reduir-los. Això honora també la República; recordin els extremes les persecucions cruels d'altres èpoques. Però, no s'excedeixi ara en el càstig; un sol inno cent i serà una acusació constant i una decepció per part dels obrers.

La teoria de l'escarment no té d'ésser un principi republicà. Creiem de més eficàcia demostrar que la capacitat juticiera de la República és superior al vell règim; que la llei serà forta, però no la viol contrariar de bell antuvi com abans i per a provar-ho no perd en aquests moments la serenitat ni dona garrutades cegues i sense solta, ni creu article de fe les informacions i llistes velles.

La millor defensa de la República serà la seva labor generosa envers els que tenen tants mèrits contrets per a reclamar justícia.

adherir, hi han acomodat el seu viure econòmic. Res no té d'estrany que pretenguessin aplicar les seves tècniques per poc que se l'hi donés motiu, o sense motiu.

La República, però, té de demostrar la seva inutilitat i manca d'eficàcia. En aquesta tasca l'acompanya la gran massa obrera, l'acompanya l'opinió i la confiança dels líders més destacats del sindicalisme català: el manifest dels trenta ho prova; les investides sense solta dels convulsius pot amb bon tacte desarmar-les i deixar-les sense arguments.

En la vaga del mes de setembre, els treballadors deixaren sola la F. A. I. fer el seu fet i només es disciplinaren a l'ordre d'atur. En la vaga passada ni això. Els fets de l'Alt Llobregat tenen més importància espectacular que no real; ni una venjança, ni un desori han realitzat els vaguistes durant les hores de dominació (compari's amb l'entrada dels carlins en qualsevol població durant les guerres civils); pocs trets ha calgut disparar per a reduir-los. Això honora també la República; recordin els extremes les persecucions cruels d'altres èpoques. Però, no s'excedeixi ara en el càstig; un sol inno cent i serà una acusació constant i una decepció per part dels obrers.

La teoria de l'escarment no té d'ésser un principi republicà. Creiem de més eficàcia demostrar que la capacitat juticiera de la República és superior al vell règim; que la llei serà forta, però no la viol contrariar de bell antuvi com abans i per a provar-ho no perd en aquests moments la serenitat ni dona garrutades cegues i sense solta, ni creu article de fe les informacions i llistes velles.

La millor defensa de la República serà la seva labor generosa envers els que tenen tants mèrits contrets per a reclamar justícia.

EL PARLAMENT DE LA REPUBLICA

Fou acceptada una esmena del senyor Santaló al projecte de sancions a l'infrafractors de les disposicions sobre pesca.-Prosseguí el debat relatiu al projecte de llei del divorci

MADRID, 5.—Comença la sessió a dos quarts de cinc de la tarda, sota la presidència del senyor Besteiro.

Es llegeix i aprova l'acta de la sessió anterior.

Al banc blau, el ministre d'Agricultura.

EL PRESIDENT adverteix que avui també serà de mitja hora el temps dedicat a preses i preguntes, puix que cal que continuï la interpellació del senyor Martí, sobre assumptes agrícoles.

EL SR. LOPEZ VARELA protesta la desigualtat entre les cambres de la propietat de les grans ciutats i de les ciutats de segon ordre, perquè s'obliga els propietaris de petites cases, als pobles, a determinats tributs, com els que paguen els propietaris de grans poblacions.

Insisteix en un prec pronunciat anteriorment per ell sobre el desnonament a Galícia per qüestions forals, que segueix efectuant-se.

Un DIPUTAT de la minoria catalana al·ludeix el projecte de revisió de contractes d'arrendaments rústics, i prega al ministre de Justícia, imprimeixi activitat en la tramitació d'aquest projecte.

ENTRA el ministre d'Instrucció Pública.

EL Sr. GIMENEZ pregunta si durarà molt temps la incomunicació dels detinguts del "Buenos Aires".

Protesta de la manera que s'aplica la llei de defensa de la República a Barcelona.

EL Sr. SEDILES pregunta per l'informe del Sr. Calvino, sobre els successos d'Arnedo, i prega el President transmeti al ministre de Governació els seus desitjos que vingui aviat a la Cambra.

Anuncia una interpellació sobre el particular.

ELS PROBLEMES DEL CAMP Continua la interpellació al ministre d'Agricultura plantejada per el senyor Martín.

EL Sr. MORON comença rebutjant algunes afirmacions de l'autor de la interpellació, el qual censurava els decrets relatius a exportació i importació de blat.

Defensa l'actuació del senyor Nicolau, del qual diu que no féu més que sortir al pas de certes maquinacions que intentaven alguns acaparadors i propietaris.

El dimecres darrer, l'il·lustre filòleg Afeïx que a Andalusia s'han abandonat molts terrenys per caprici dels seus propietaris, i pregunta al senyor Martín què diria si aleshores, per les circumstàncies de gravetat amb què es plantejava el problema, s'haguessin pres mesures més energiques.

Creu que gràcies a decrets com el que el senyor Martín criticava, s'ha aconseguit que continuïn les seves feines els agricultors.

Parla de la situació al camp andalús, els mesos que sequiren a la proclamació de la República, i diu que amb bona voluntat es podia evitar en gran part l'atur.

Assegura que els patrons es negaven a admetre obrers del mateix poble, perquè eren els seus enemics, i es tractava d'exterminar-los.

El decret del ministeri d'Economia vingué a posar remei a la situació, disposant que els patrons no podien emplear obrers forasters, mentre no estessin col·locats els del mateix poble.

Quant al decret de revisió d'arrendaments de finques rústiques, creu que en dictant-lo s'han evitat molts abusos que s'havien comés en aquest aspecte.

El senyor PALOMO demana que pel ministre de Justícia es dictin normes per tal que tots els jutges apliquin de la mateixa manera el decret sobre el treball forçós de les terres.

(Entra al saló, el cap del Govern).

El senyor ROMA RUBIES, estima que el decret sobre l'arrendament de finques rústiques, és un dels més justos dictats per la República.

Cita diversos abusos comesos pels propietaris, per tal de palesar les condicions que s'imposen als arrendataris, les quals qualifica de lleonines.

Acaba dient que el Govern no ha d'oblidar en la reforma agrària, quelcom tan transcendental com ho és el que pugui viure del seu treball, centenars de famílies camperoles.

Hom suspèn la interpellació, i es passa tot seguit a l'ordre del dia.

LES INFRACCIONS EN LA PESCA Hom dona compte del dictamen de la comissió de marina sobre el projecte de llei d'augmentant les penyes com a càstig per infrafraccions del tràfic i pesca.

El senyor SANTALÓ defensa una esmena, en la qual demana que les penyes per infrafracció amb relació al que disposa la llei de pesca d'arrossegament, no siguin inferiors a 500 pesetes.

El senyor RODRIGUEZ PEREZ, per la comissió, accepta aquesta part de l'esmena.

El senyor SANTALÓ, rectifica.

A continuació s'aproven, sense discussió, els quatre articles del projecte de llei esmentada.

El senyor PUIG D'ASPRER, defensa un article addicional.

El senyor RODRIGUEZ PEREZ, per la comissió, no l'admet i resta aprovat el dictamen.

Hom obra discussió sobre el dictamen de la comissió permanent de marina, aprovant el decret que crea la subsecretaria de la Marina Mercantil, i dit dictamen és aprovat.

El senyor FOCET, defensa una proposta de llei reformant l'article tercer de la llei hipotecària.

EL PROJECTE DE LLEI DEL DIVORCI Hom posa a debat el projecte de llei del divorci.

L'article primer estableix: "El divorci decretat per sentència ferma dels tribunals civils, dissol el matrimoni qualsevol que hagués estat la seva forma de celebrar-lo".

El senyor CASANUEVA defensa una esmena de l'article primer, que la comissió no accepta, en la qual demana que s'afageixi a n'aquell el següent:

"No estaran subjectes a les disposicions d'aquesta llei, els matrimonis celebrats amb anterioritat a la data de la seva promulgació."

La manté per considerar que el divorci ataca singularment l'entitat familiar, i que no ha de tenir aplicació en altres casos sinó en aquells en què els conjunts anaren al matrimoni tenint ja coneixement de l'existència del divorci.

Exposa una sèrie de problemes que sorgiran en anar a l'aplicació del divorci, si prèviament no es modifiquen alguns extrems del Codi Civil.

Segueix a la pàgina 5.

Es hora de parlar de l'obra realitzada? Un partit d'esquerra té el deure d'avançar continuament, de viure de cara al demà i de no mirar massa enrera. Pensar massa en el que ha fet, enlloc de l'obra realitzada, el posarà sempre en perill de considerar-se poc obligat a noves realitzacions. És millor parlar del que cal fer.

No ens podem substraure, però, als accidents que comporta l'actuació política; ens cal defensar-nos de les escomeses i dels retrets dels adversaris i dels enemics i això obliga a parlar en pro del que ha fet el partit i els seus homes i a justificar el que han deixat de fer. Esquerra Republicana de Catalunya ha d'explicar el que ha fet durant el curt període de la seva existència; ha de presentar el balanç a cada pas, a instància dels que li retreuen que no ha fet res, que són precisament aquells que la combaten pel que ha fet, i perquè ha fet massa. No es tracta pas de defensar l'actuació passada; no és això el que ens combat malgrat tot. El problema és en el fons un altre: Evitar que continuem la nostra tasca. Nostaltres hem de defensar el nostre dret a ésser, el nostre deure a treballar, ara més que mai, pels nostres ideals.

Ningú no s'atrevirà a negar que Esquerra Republicana de Catalunya ha estat l'instrument més eficaç d'oposició a la Monarquia. Calia acoblar el republicanisme dispers, enquadrant les forces antimonàrquiques de Catalunya, ordenar l'esperit revolucionari i assaltar el Poder. L'únic partit polític que ha pogut realitzar això ha estat el nostre. No ens ho perdonaran mai. Venim de la Monarquia, passat el fet revolucionari, els suportos del Borbó i de la Dictadura, i aquells que jugaven a fer de republicans, haurien volgut que els haguéssim lliurat el pèndol del nou estat de coses per a deixar reduït a simple foc d'encensalls el gest del 14 d'abril. I no ho hem fet ni ho podem fer perquè seria traïr els nostres ideals i desertar del deure que imposa el mandat popular confirmant repetidament.

El compromís cabdal del nostre partit, en tant que revolucionari, s'acompli degudament en el moment decisiu. La revolució, però, no es contrau tota en un acte violent, en un fet de força que no serveix sinó per a possibilitar la transformació anhelada, i a aquesta obra constructiva l'Esquerra hi ha contribuït i segueix contribuint-hi com el primer. Ens cal parlar de la nostra actuació al Municipi i a la Generalitat? No caurem en la beneficència, millor encara, en l'ofensa, de creure que el poble de Barcelona jutja la tasca del

Consistori municipal a raó dels metres d'asfalt que extén pels carrers. Sota aquest aspecte, l'ajuntament dictatorial va batre el rècord. A nosaltres ens ha deixat l'encarrec de pagar-ne els deutes i de fer mil esforços per atendre els serveis imprescindibles i pagar el cupó. Entestar-se en gastar milions per a enganyar babaus tenint arruïnada la Hisenda i exaurides les possibilitats tributives seria, no ja un engany, sinó un crim. La nostra tasca es redueix a fer una política d'estalvi, a desfer compromisos contrets d'esquerra a Barcelona, interessos creats contra la conveniència i la capacitat econòmica de la ciutat. Tasca difícil, ingrata, molt més difícil quan els preceptes legals ens tenen travades les mans gairebé sempre. Dues atencions ens han preocupat especialment: La beneficència i la cultura. Sense desentonar del sentit d'austeritat que ha estat la nostra norma, en aquestes dues atencions no hem tancat la mà. Caldrà modificar importants serveis, i això és fer, no cal dubtar-ho, a mesura que caduquin els compromisos contrets pels altres Ajuntaments. També realitzar projectes nous, però amb preferència els que siguin reproductius. Què us diré? Potser no sigui prudent ni oportú entrar en detalls. Diguem, però, que l'orientació d'Esquerra Republicana de Catalunya està presa de cara al poble, en pro de la massa. Els nous pressupostos ho diran més clarament, sobretot si ens alliberem de certes traves que obliguen a fer tributar els pobres i a dispensar els rics.

De la Generalitat no en direm sinó, que és una institució reconquistada per Esquerra Republicana de Catalunya. I com que no es tracta d'escriure la història del nostre partit, acabem aquí per avui.

De la Generalitat no en direm sinó, que és una institució reconquistada per Esquerra Republicana de Catalunya. I com que no es tracta d'escriure la història del nostre partit, acabem aquí per avui.

De la Generalitat no en direm sinó, que és una institució reconquistada per Esquerra Republicana de Catalunya. I com que no es tracta d'escriure la història del nostre partit, acabem aquí per avui.

De la Generalitat no en direm sinó, que és una institució reconquistada per Esquerra Republicana de Catalunya. I com que no es tracta d'escriure la història del nostre partit, acabem aquí per avui.

EL DEGANAT DEL COL·LEGI D'ADVOCATS DE MADRID

MADRID, 5.—S'ha tractat de buscar una solució entre les dues candidatures per a la junta del col·legi d'advocats, integrades per homes republicans, quina elegit es farà demà.

El senyor LEROUX fou visitat per a que optés per qual destinació ésser inclòs, a fi d'evitar el triomf de les dretes.

El senyor LEROUX digué que es quedaria amb la primera que demanés el títol. No caurem en la beneficència, millor encara, en l'ofensa, de creure que el poble de Barcelona jutja la tasca del

PRIMER CONGRES NACIONAL

Advertiments importants:

Fins a la data d'avui passen de TRES CENTES les Entitats que s'han inscrit per assistir a les sessions del Primer Congrès Nacional d'Esquerra Republicana de Catalunya que tindrà lloc al gran PALAU DE PROJECCIONS, dels jardins de Montjuïc, els dies 13 i 14 d'aquest mes.

Algunes Entitats, però, encara no han lliurat a la Secretaria del Partit, (Pelayo, 56, 1er. 1a.) juntament amb la carta d'inscripció, la corresponent llista de socis, avalada amb les signatures del President i del Secretari.

Recordem a les Entitats que es troben en aquest cas que procurin d'omplir aquest requisit com més aviat millor, per tal de donar facilitats a la tasca del Secretariat, i per tant, a la bona marxa de la inauguració de les sessions del Primer Congrès Nacional.

Tenint en compte tot això, les Entitats inscrites i que no han tingut l'avinencesa de lliurar la llista de socis, són pregades de fer-ho fins per tot el dia 10 d'aquest mes.

El mateix advertiment fa el Secretariat quant al nomenament dels delegats, efectiu i suplent. Recordem, sobre aquest punt, que tots els delegats que han d'assistir a les sessions del Congrès han d'anar provistos d'una fulla credencial, signada pel President i el Secretari de l'Entitat que representin. Es convenienc que la fulla credencial del delegat efectiu sigui a part de la del delegat suplent, en el cas que les Entitats en nomenin.

La Secretaria del Partit espera que totes les Entitats tindraran en compte aquests advertiments i d'aquesta manera l'organització del nostre Primer Congrès Nacional tindrà les màximes facilitats.

Recordem, també, que les proposicions que facin referència a algun apartat de l'ordre del dia han d'ésser tramessas a la Secretaria General del Partit per tot el dia 10 d'aquest mes, dimecres, degudament signades o avalades.

A LA PAGINA 5: El text del dictamen de la Comissió parlamentària relatiu a l'Estatut de Catalunya